

Arrest

nr. 225 968 van 10 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u afkomstig uit Suleymaniyah, Koerdische autonome regio (KAR), Noord-Irak. In april 2007 huwde u met R.F.I.. In februari 2009 scheidde u van uw eerste echtgenoot aangezien hij naar Europa was vertrokken. U huwde vervolgens met H.A.I. die als advocaat werkzaam was voor de toenmalige Iraakse president, Jalal Talabani. U vergezelde uw tweede echtgenoot bij zijn reizen door Europa. In 2013 dwong u een scheiding af aangezien uw tweede echtgenoot niet in staat was om seksuele betrekkingen met u te hebben. In september 2013 begon u als boekhoudster te werken voor de beveiligingsfirma VSC.

Daar ontmoette u in 2014 A. M.A. die voor dezelfde firma als chauffeur werkzaam was. In augustus 2014 begonnen jullie een relatie. Jullie zagen elkaar op het werk en spraken af in een appartement van een vriend van A.. Eind 2014 stopte de firma waar jullie werkzaam voor waren omwille van de inval van IS.

Op 16 mei 2015 werd u door uw broers S., G. en K. aangevallen omdat ze op de hoogte waren gekomen van uw relatie met A.. U werd door de politie naar het ziekenhuis gebracht en dook onder in een shelter voor vrouwen. Uw tante S. nam u vervolgens onder haar hoede. A. vroeg op 20 augustus 2015 bij uw ouders om uw hand. Het huwelijksaanzoek werd evenwel afgewezen. Op 1 september 2015 ontdekte u dat u zwanger was. U contacteerde telefonisch uw schoonzus C., de echtgenote van uw broer K., en bracht haar op de hoogte van uw zwangerschap. U wist evenwel niet dat uw broer K. het gesprek kon meevolgen waardoor hij ook op de hoogte kwam van uw situatie. U contacteerde ook uw vriend A. en lichtte hem eveneens in over uw zwangerschap. Uit angst voor uw broers vroeg hij u hem niet meer te contacteren. Op 3 september 2015 werd u opnieuw aangevallen door uw broers toen u bij uw tante was. U werd opnieuw door de politie overgebracht naar het ziekenhuis waar u als gevolg van de aanval uw ongeboren kind verloor. U dook opnieuw onder in het opvangtehuis en uw tante nam u opnieuw onder haar hoede.

Op 24 november 2015 verliet u Irak en reisde u per vliegtuig naar Istanbul. U reisde door Europa verder naar België waar u op 4 december 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een origineel uittreksel van de burgerlijke stand, een kopie van verklaringen over uw tweede scheiding, een kopie van de eigendomsakte van uw appartement en van een stuk grond, twee politierapporten betreffende de incidenten met uw broers, een kopie van uw diploma en een vormingsattest, medische documenten betreffende uw zwangerschap en internetartikels.

Op 23 december 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

In het kader van uw beroepsprocedure haalde u aan dat uw familie u dood had verklaard. Toen u het nieuws vernam zou u een zelfmoordpoging hebben ondernomen. U legde voorts ook nieuwe stukken voor : twee documenten van het ziekenhuis in Suleymaniyah waar u werd opgenomen na de aanval van uw broers, beelden van de aankondiging van uw overlijden en de rouwceremonie die eind januari 2017 werd georganiseerd naar aanleiding van uw beweerde overlijden, een foto van uzelf met een neusfractuur die u op 3 september 2015 zou opgelopen hebben en beelden die werden genomen toen u werd overgebracht naar het ziekenhuis nadat u een zelfmoordpoging had ondernomen naar aanleiding van het nieuws dat uw familie uw had doodverklaard.

De weigeringsbeslissing, genomen door het CGVS, werd op 28 juni 2018 door de RvV vernietigd. Uw dossier werd vervolgens teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

U werd op 4 december 2018 opnieuw gehoord door het CGVS. U bracht tijdens dit persoonlijk onderhoud geen nieuwe elementen aan noch legde u nieuwe documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus aangezien u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volgens uw verklaringen zou u in Irak vervolging dienen te vrezen door uw broers omwille van uw verboden relatie met A.. Uw tweede ex-echtgenoot zou uw broers hierbij ondersteunen (CGVS 2, p. 6).

Allereerst moet er echter worden vastgesteld dat de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag uw volledige geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in ernstige mate ondermijnen.

In het eerste politiedocument dat u voorlegt (dd. 17/05/2015) staat aangegeven dat u aan de politie verklaarde dat u werd neergeschoten door uw drie broers (zie vertaling document). Aan het CGVS verklaart u echter dat u bij de voorgehouden aanval van 16 mei 2015 enkel werd geslagen. Hoewel uw broers in het bezit zouden zijn geweest van wapens zouden ze deze niet gebruikt hebben (CGVS 2, p. 13).

Het tweede politiedocument dat u voorlegt (dd. 4/09/2015) stelt dan weer dat u zich aanmeldde bij het politiekantoor en daar een klacht indiende tegen uw broers (zie vertaling document). Uit de verklaringen die u zelf aflegt bij het CGVS kan echter worden afgeleid dat u zich nooit bij een politiekantoor heeft aangemeld maar dat uw verklaringen door de politie werden afgenomen toen u in het ziekenhuis lag. Over een klacht die u effectief tegen uw broers heeft ingediend rept u overigens met geen woord tijdens uw asielaanvraag (CGVS 2, p. 13, 14, 17, 18).

De documenten van het 'Accident and Emergency Hospital of Sulaimany' zijn dan weer opgesteld in erbarmelijk Engels en staan vol met schrijffouten. Bovendien is het hoogst onwaarschijnlijk dat u exact dezelfde verwondingen zou oplopen bij twee afzonderlijke aanvallen. Hoewel u aangeeft dat u op 3 september 2015 een miskraam kreeg omwille van de aanval van uw broers (CGVS 2, p. 17) staat hierover bovendien niets aangegeven in het document van het ziekenhuis waarin u na de aanval werd opgenomen, evenmin wordt er melding gemaakt van uw zwangerschap.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs kunt voorleggen die uw claim ondersteunt dat u tweemaal voor een totale periode van 2,5e maand in een opvangtehuis voor vrouwen in Sulaymaniyah zou hebben verbleven. Ondanks herhaaldelijke vragen van het CGVS legt u tot op heden geen enkel document voor waaruit dit zou blijken. Meer nog, u slaagt er zelfs niet in, hoewel u dit ook nadrukkelijk werd gevraagd, om enige contactgegevens van, of welke informatie dan ook over, dit opvangtehuis voor te leggen (CGVS 2, p. 23, 24, 28).

Uw verklaringen over dit opvangtehuis zijn daarenboven dermate vaag dat ze allermist kunnen overtuigen. Verder dan een aanwijzing over de plaats waar dit opvangtehuis zou zijn gelegen komt u niet. Wat de volledige naam is van de vrouw die hoofd was van de afdeling waar u zou zijn ondergebracht, weet u niet. U komt hier niet verder dan op te merken dat zij S. heette. U gevraagd wie aan het hoofd stond van het opvangtehuis, kan u dit ook niet met zekerheid zeggen. U vermoedt dat diezelfde S. misschien ook wel directrice was. U blijkt aanvankelijk niet zeker te weten of het tehuis werd opgericht door de overheid om vervolgens dan toch te bevestigen dat het van de overheid is. Of het opvangtehuis samenwerkt met internationale organisaties weet u niet (CGVS 2, p. 5, 23, 24).

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u afwijkende verklaringen heeft afgelegd over uw beweerde verblijf in dit opvangtehuis. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat u voor uw vertrek een maand lang bij uw tante verbleef (Verklaring DVZ, punt 31). Deze verklaring herhaalde u daarenboven onomstotelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS 1, p.6). Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dan weer dat u op het moment dat u vertrok uit Irak in het opvangtehuis verbleef en dat u enkel, op de dag van uw vertrek, langs het huis van uw tante passeerde om enkele zaken op te halen (CGVS 2, p. 5).

Dient vervolgens te worden vastgesteld dat u eveneens afwijkende verklaringen aflegt over de kwestie of uw broers nu wel of niet werden gearresteerd door de politie. Initieel verklaarde u immers dat uw broers wel degelijk kortstondig werden opgepakt door de politie maar uiteindelijk, gezien de heersende Koerdische cultuur en door tussenkomst van uw tweede ex-echtgenoot, werden ze zonder gevolg

vrijgelaten (CGVS 2, p. 7). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaart u evenwel dat uw broers nooit werden opgepakt door de politie, zelfs niet voor een korte tijd (CGVS 2, p. 14, 18). Deze vaststellingen ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van uw, sowieso vage, claim betreffende de invloed die uw tweede ex-echtgenoot op heel de zaak zou uitoefenen.

Nog in dit verband dient er te worden gewezen op de bijzonder vage verklaringen die u aflegt over de wijze waarop uw broers op de hoogte zouden zijn gekomen van uw 'verboden' relatie met Alan en de opmerkelijke desinteresse die u hieromtrent vertoont. U verklaart initieel dat u denkt dat uw broers op de hoogte kwamen van de relatie door uw tweede ex-echtgenoot. Hoe hij dan weer op de hoogte was gekomen van die relatie weet u aanvankelijk niet (CGVS 2, p. 12). Later stelt u dan weer vagelijk en hypothetisch dat u vermoedt dat uw ex-echtgenoot iemand inhuurde om u in de gaten te houden of dat hij over de relatie vernam via iemand die samen met u op kantoor werkte (CGVS 2, p. 26). Gezien deze vage verklaringen wordt u vervolgens gevraagd of u dan nooit de moeite heeft genomen om zich te informeren over dit cruciaal element in uw asielrelaas. Blijkt echter dat u dit nooit heeft gedaan. Dit terwijl u tot 2017 nog contact had met uw tante in Irak en zij op haar beurt nog contact had met uw familie (CGVS 2, p. 26, 27).

Vervolgens dient er eveneens te worden gewezen op de totaal onwaarschijnlijke wijze waarop uw broers op de hoogte zouden zijn gekomen van uw zwangerschap. U verklaart immers dat u na uw positieve zwangerschapstest naar de echtgenote van uw broer telefoneerde en haar alles vertelde. Zelfs al zou u toen in shock geweest zijn en beschouwde u haar als een vriendin is dit onbegrijpelijk aangezien haar echtgenoot u eerder al zou hebben aangevallen omwille van uw relatie. Bovendien verklaart u eveneens dat uw schoonzus op dat moment niet op de hoogte zou zijn geweest van uw relatie wat de zaak nog onbegrijpelijker maakt maar bovendien de geloofwaardigheid van uw relaas totaal ondermijnt. De bewering dat uw schoonzus op dat moment nog niet op de hoogte zou zijn geweest van uw relatie houdt immers geen enkele steek aangezien haar echtgenoot en zijn broers u maanden voordien reeds zouden hebben aangevallen, u na de aanval in het ziekenhuis zou zijn opgenomen en een hele tijd zou hebben doorbracht in een opvangtehuis voor vrouwen, u nadien door uw tante zou zijn opgevangen en A. u vervolgens een huwelijksaanzoek zou hebben gedaan dat volgens uw verklaringen werd afgewezen door toedoen van uw broers (CGVS 2, p. 8, 9, 12-17).

Uw verklaringen over de wijze waarop uw relatie met A. ontstond en verder evolueerde zijn gezien uw profiel eveneens weinig geloofwaardig. Het is immers weinig waarschijnlijk dat u, als hooggeschoolde Koerdische vrouw die bovendien reeds twee klaarblijkelijk problematische huwelijken achter de rug had, waarvan nota bene een met een adviseur van de voormalige Iraakse president, in de context van de Koerdische cultuur het risico zou nemen om op de manier die u uiteenzet een seksuele relatie aan te gaan met een collega die u op het werk zou hebben leren kennen. Ook zelfs al zou er sprake geweest zijn van liefde (CGVS 2, p. 9-12, 26). Over het uiteindelijke lot van A. weet u bovendien niets, wat eveneens opmerkelijk genoemd mag worden en verder twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. U zou klaarblijkelijk na uw vertrek uit Irak niet zelf op zoek zijn gegaan naar informatie betreffende dit cruciale element om uw nood aan internationale bescherming te kunnen inschatten, in casu het lot van uw vroegere geliefde, de oorzaak van al uw problemen en de basis waarop u uw verzoek om internationale bescherming baseert (CGVS 2, p. 12, 25).

Wat betreft uw claim dat uw familieleden u dood verklaarden dient er allereerst te worden gewezen op de opmerkelijke timing van deze beweerde gebeurtenis, in casu een jaar en vier maanden na de laatste voorgehouden problemen, meer dan een jaar na uw vertrek uit Irak en een kleine maand nadat uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een negatieve beslissing (CGVS 2, p. 4, 19). Indien uw familieleden daadwerkelijk hun eer wilden redden door uw dood in scène te zetten mag er worden verwacht dat ze dit vroeger zouden doen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u volgens uw verklaringen een zelfmoordpoging ondernam toen u het nieuws over uw doodverklaring hier vernam en dat u hierom werd opgenomen in het ziekenhuis waar u ondermeer een gesprek had met een psycholoog. Bijgevolg mag worden aangenomen dat deze zaken op enige wijze gedocumenteerd zouden zijn. Hoewel u aangeeft dat u hieromtrent enige moeite zou doen is het CGVS tot op heden niet in het bezit van enig document dat uw verklaringen over deze kwestie ondersteunt (CGVS 2, p. 21, 22).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals reeds werd aangegeven ondermijnen de politiedocumenten en de documenten van het ziekenhuis van Suleymaniyah de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De beelden betreffende uw door uw familieleden in scène gezette overlijden zijn niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. Zoals blijkt uit het feit dat u nog in leven bent zijn deze beelden immers sowieso gefabriceerd.

De foto's van de nasleep van uw zelfmoordpoging in België die, opmerkelijk gezien de aard van de gebeurtenis, door uw vriend werden genomen, tonen op geen enkele wijze aan dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit kan eveneens gesteld worden over de foto van uzelf met een neusfractuur.

De overige documenten werden reeds besproken in het kader van uw beroepsprocedure waarbij de Raad oordeelde dat de identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs, de scheidingsakte, het uittreksel van de burgerlijke stand, de eigendomsakte van uw appartement, de eigendomsakte van een stuk grond, uw diploma en uw vormingsattest geen uitspraak doen over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De medische documenten tonen niet aan wie de vader van uw kind was, noch of u omwille van uw zwangerschap daadwerkelijk problemen zou hebben gekend. Uit de internetartikelen kon dan weer niet worden afgeleid dat u door uw broers werd bedreigd, geslagen of beschoten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak.

Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat, mede gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleymaniyah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Aangezien u uw problemen met uw familie niet aannemelijk kunt maken kan er evenmin worden geconcludeerd dat u een alleenstaande vrouw zou zijn zonder enig familiaal netwerk in de KAR.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechte vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Het verzoekschrift en de nota van verweerder

2.1.1. Verzoekster voert de schending aan "van het artikel 1, §A, al.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 aangezien het asielrelaas van de verzoeker houdt direct verband met criteria voor het verkrijgen van asiel ; en/of van artikelen 3 en 13 EVRM ; en/of artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen [verder: Vreemdelingenwet] ; van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, van het non refoulement beginsel, van het recht van verdediging."

Verzoekster voert volgend verweer inzake de vluchtelingenstatus:

"Verzoekster werd tweemaal door haar broers aangevallen, op 16 mei 2015 en op 3 september 2015. Ter ondersteuning van haar verklaringen heeft verzoekster document overgelegd. Met dit verband dient te worden vastgesteld dat de tegenpartij een onjuiste vertaling van de documenten heeft gedaan. Inderdaad, op 16 mei 2015 werd verzoekster alleen geslagen door haar broers. Op 3 september waren haar broers met wapens gekomen. Documenten van verzoekster tonen deze informatie aan."

Verzoekster argumenteert dat haar verklaringen inzake het opvangtehuis aannemelijk zijn.

In verband met de situatie van haar broers na de aanval en haar verklaringen stelt ze: "Gezegd moet worden dat de tegenpartij niet met de toestand van de verzoekster. Na de aanval, was ze bewaakt door de politie. Ze had geen meer contact met de buitenwereld. Volgens haar informatie werden haar broers alleen maar een uurtje bij de politie, zonder zekerheid. Ze werden niet opgepakt en niet voor een rechter beoordeeld. In tegenstelling tot de beweringen van de tegenpartij is het begrijpelijk dat verzoekster geen meer informatie over dit ontwerp heeft."

Verzoekster verwijst naar haar gevoelens waardoor ze haar schoonzus telefoneerde over de zwangerschap.

Inzak de relatie met A. stelt verzoekster: "De tegenpartij verwijt verzoekster het feit dat zij haar relatie heeft verteld aan haar collega's. Zoals gezegd tijdens het gehoor, heeft ze niet aan de gevolgen nagedacht. Zij was verliefd en dacht niet aan de gevolgen na. Mevrouw A. is een vrouw die volledig in strijd met de maatschappij, zijn familie en de godsdienst leeft. Zij wist dat haar relatie verbod was maar zij voelde de behoefte om met sommige mensen over haar relatie te spreken. Wat betreft het uiteindelijke lot van A., is het heel moeilijk voor verzoekster over informatie te beschikken. Rekening houdend met de bedreigingen voor verzoekster is het niet mogelijk voor haar, vragen over A. te stellen."

"De tegenpartij verwijt verzoekster "de timing" van de beslissing [van de doodverklaring] van haar gezin. Dit opmerking is helemaal niet begrijpelijk. Verzoekster heeft geen invloed op dit beslissing. Wat betreft haar zelfmoordpoging, zal verzoekster stappen ondernemen om bewijzen te hebben."

Inzake de foto's van de nasleep van verzoeksters zelfmoordpoging stelt ze: "Deze foto's werden genomen door haar vriend die in België is al zes maanden. Dit man was bang voor de autoriteiten die hem zouden verdacht. Bijgevolg heeft hij foto's genomen om aan te tonen dat er geen problemen tussen verzoekster en hem bestaan. Bovendien hoewel de verzoekster over geen andere bewijzen beschikt, heeft ze op elk vraag geantwoord tijdens het gehoor. Een asielaanvrager kan niet een bewijs over elke gebeurtenis voorleggen."

Verzoekster kan niet bewijzen wie de vader is van de baby en bijgevolg heeft ze geen documenten.

Verzoekster stelt dat ze aantoon dat ze buiten het huwelijk zwanger werd. Gelet op haar profiel loopt ze een groot risico. Ze verwijst naar informatie over eremoord en haar verklaringen.

Verzoekster verwijst naar artikel 48/7 "Ze werd al ernstige geslagen door haar broers en daarom heeft haar ongeborn kind verloren."

Verzoekster stelt dat ze "geen verdediging [kan] verkrijgen van haar eigen overheid. In tegenstelling tot de beslissing van de tegenpartij, dient een bescherming toegekend worden aan de verzoekster omwille van haar problemen. Inderdaad vreest de verzoekster niet voor overheidsactoren, moet bijgevolg de toegang aan de bevoegde autoriteiten worden geanalyseerd.

Volgens het artikel 48/5, c) : "niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."

Eerst moet de vraag worden gesteld of de verzoekster aan de autoriteiten kan doen en of een effectieve bescherming kan worden bieden. In casu, is het niet het geval. Deze redenering wordt bekrachtigd door het feit dat de tweede ex-echtgenoot advocaat van de toenmalig Irakse President. Het is onmogelijke voor de verzoekster beroep aan Irakese autoriteiten te doen zonder problemen te hebben. Verzoekster kan geen bescherming verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die zij heeft meegemaakt en die zij vreest in geval van terugkeer. Verzoekster heeft een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Geneve.”

Inzake de subsidiaire bescherming stelt verzoekster: *“In casu, is de situatie in Suleymaniah niet stabiel in tegenstrijdigheid met de beslissing van de tegenpartij. Er bestaat wel een risico om slachtoffer te worden voor de verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong. Deze elementen zorgen ervoor dat verzoekster een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de Vreemdelingenwet.”*

2.1.2. Verweerder brengt op 9 augustus 2019 een aanvullende nota bij.

Deze nota bevat volgende landeninformatie:

- EASO “Country of Origin Report Iraq: Security situation” van maart 2019

“https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf”;

- EASO “COI Report: Iraq – Internal mobility” van 5 februari 2019

“https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf”.

Verweerder concludeert in de nota: *“De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

Beoordeling

2.2.1. Verzoekster voert aan dat het recht op verdediging werd geschonden maar werkt dit niet concreet uit. Verzoekster toont niet aan op welke wijze het recht op verdediging zou zijn geschonden.

2.2.2. Voorafgaand stelt de Raad vast dat verzoekster ter zitting verschijnt met haar baby die werd geboren op 12 juni 2019 in België. Ze stelt dat het kind werd verwekt in België, dat ze een vaste relatie heeft met de vader en dat niemand van haar familie op de hoogte is.

Verzoekster voert geen bijkomend element aan inzake haar verzoek tot internationale bescherming ingevolge het moederschap van deze baby.

2.2.3.1. Verzoekster brengt ter ondersteuning van haar relaas politiedocumenten bij. De motivering stelt hierover:

“In het eerste politiedocument dat u voorlegt (dd. 17/05/2015) staat aangegeven dat u aan de politie verklaarde dat u werd neergeschoten door uw drie broers (zie vertaling document). Aan het CGVS verklaart u echter dat u bij de voorgehouden aanval van 16 mei 2015 enkel werd geslagen. Hoewel uw broers in het bezit zouden zijn geweest van wapens zouden ze deze niet gebruikt hebben (CGVS 2, p. 13).

Het tweede politiedocument dat u voorlegt (dd. 4/09/2015) stelt dan weer dat u zich aanmeldde bij het politiekantoor en daar een klacht indiende tegen uw broers (zie vertaling document). Uit de verklaringen die u zelf aflegt bij het CGVS kan echter worden afgeleid dat u zich nooit bij een politiekantoor heeft aangemeld maar dat uw verklaringen door de politie werden afgenomen toen u in het ziekenhuis lag. Over een klacht die u effectief tegen uw broers heeft ingediend rept u overigens met geen woord tijdens uw asielprocedure (CGVS 2, p. 13, 14, 17, 18).”

De bewering dat verweerder een onjuiste vertaling deed, kan niet worden aangenomen. Verzoekster brengt hiervan niet het minste bewijs aan. De voormelde motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.3.2. Verzoekster brengt documenten bij inzake de verwondingen die ze zou hebben opgelopen. De beslissing stelt hierover: *"De documenten van het 'Accident and Emergency Hospital of Sulaimany' zijn dan weer opgesteld in erbarmelijk Engels en staan vol met schrijffouten. Bovendien is het hoogst onwaarschijnlijk dat u exact dezelfde verwondingen zou oplopen bij twee afzonderlijke aanvallen. Hoewel u aangeeft dat u op 3 september 2015 een miskraam kreeg omwille van de aanval van uw broers (CGVS 2, p. 17) staat hierover bovendien niets aangeven in het document van het ziekenhuis waarin u na de aanval werd opgenomen, evenmin wordt er melding gemaakt van uw zwangerschap."*

Verzoekster voert geen verweer tegen deze motivering die bijgevolg door de Raad wordt overgenomen.

2.2.3.3. De herhaling van haar verklaringen inzake het opvanghuis kan niet aangenomen worden als nuttig verweer ten aanzien van de motivering die omtrent deze verklaringen vaststelt:

"Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs kunt voorleggen die uw claim ondersteunt dat u tweemaal voor een totale periode van 2,5e maand in een opvangtehuis voor vrouwen in Sulaymaniyah zou hebben verbleven. Ondanks herhaaldelijke vragen van het CGVS legt u tot op heden geen enkel document voor waaruit dit zou blijken. Meer nog, u slaagt er zelfs niet in, hoewel u dit ook nadrukkelijk werd gevraagd, om enige contactgegevens van, of welke informatie dan ook over, dit opvangtehuis voor te leggen (CGVS 2, p. 23, 24, 28).

Uw verklaringen over dit opvangtehuis zijn daarenboven dermate vaag dat ze allerminst kunnen overtuigen. Verder dan een aanwijzing over de plaats waar dit opvangtehuis zou zijn gelegen komt u niet. Wat de volledige naam is van de vrouw die hoofd was van de afdeling waar u zou zijn ondergebracht, weet u niet. U komt hier niet verder dan op te merken dat zij S. heette. U gevraagd wie aan het hoofd stond van het opvangtehuis, kan u dit ook niet met zekerheid zeggen. U vermoedt dat diezelfde S. misschien ook wel directrice was. U blijkt aanvankelijk niet zeker te weten of het tehuis werd opgericht door de overheid om vervolgens dan toch te bevestigen dat het van de overheid is. Of het opvangtehuis samenwerkt met internationale organisaties weet u niet (CGVS 2, p. 5, 23, 24).

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u afwijkende verklaringen heeft afgelegd over uw beweerde verblijf in dit opvangtehuis. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat u voor uw vertrek een maand lang bij uw tante verbleef (Verklaring DVZ, punt 31). Deze verklaring herhaalde u daarenboven onomstotelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS 1, p.6). Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dan weer dat u op het moment dat u vertrok uit Irak in het opvangtehuis verbleef en dat u enkel, op de dag van uw vertrek, langs het huis van uw tante passeerde om enkele zaken op te halen (CGVS 2, p. 5)".

Voormelde motivering inzake haar kennis en verblijf in het opvanghuis vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, aangezien verzoekster niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen, door de Raad overgenomen.

2.2.3.4. Omtrent de situatie van haar broers stelt de bestreden motivering: *"Dient vervolgens te worden vastgesteld dat u eveneens afwijkende verklaringen aflegt over de kwestie of uw broers nu wel of niet werden gearresteerd door de politie. Initieel verklaarde u immers dat uw broers wel degelijk kortstondig werden opgepakt door de politie maar uiteindelijk, gezien de heersende Koerdische cultuur en door tussenkomst van uw tweede ex-echtgenoot, werden ze zonder gevolg vrijgelaten (CGVS 2, p. 7). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaart u evenwel dat uw broers nooit werden opgepakt door de politie, zelfs niet voor een korte tijd (CGVS 2, p. 14, 18). Deze vaststellingen ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van uw, sowieso vage, claim betreffende de invloed die uw tweede ex-echtgenoot op heel de zaak zou uitoefenen."*

Verzoeksters verweer dat *"haar broers alleen maar een uurtje bij de politie [waren], zonder zekerheid"* is strijdig met de elementen in het administratief dossier waar uit haar herhaalde verklaringen blijkt dat haar broers zelfs niet voor een korte tijd werden opgepakt door de politie. De bestreden motivering blijft overeind.

2.2.3.5. De vaststelling dat verzoekster zich bedient van politiedocumenten die tegen haar relaas ingaan en dat ze bovendien nog incoherente en inconsistente verklaringen aflegt aangaande het vluchthuis waar ze zou hebben verbleven en de situatie van haar broers, ondermijnen verzoeksters geloofwaardigheid inzake de aangevoerde problematiek met haar familie.

2.2.4. Verzoeksters argument dat ze *"in shock"* was nadat ze vernam dat ze zwanger was en dan ook haar schoonzus telefoneerde om dit nieuws te melden, wordt terecht ongeloofwaardig geacht.

Indien verzoekster al “in shock” zou zijn geweest omwille van dit nieuws kan niet aanvaard worden dat ze zich bijkomende problemen zou creëren door haar schoonzus in te lichten, zeker indien zich dit situeert na gewelddaden die ten aanzien van haar reeds zouden zijn gepleegd door haar broers.

De navolgende motivering wordt bijgevolg door de Raad overgenomen: “Vervolgens dient er eveneens te worden gewezen op de totaal onwaarschijnlijke wijze waarop uw broers op de hoogte zouden zijn gekomen van uw zwangerschap. U verklaart immers dat u na uw positieve zwangerschapstest naar de echtgenote van uw broer telefoneerde en haar alles vertelde. Zelfs al zou u toen in shock geweest zijn en beschouwde u haar als een vriendin is dit onbegrijpelijk aangezien haar echtgenoot u eerder al zou hebben aangevallen omwille van uw relatie. Bovendien verklaart u eveneens dat uw schoonzus op dat moment niet op de hoogte zou zijn geweest van uw relatie wat de zaak nog onbegrijpelijker maakt maar bovendien de geloofwaardigheid van uw relaas totaal ondermijnt. De bewering dat uw schoonzus op dat moment nog niet op de hoogte zou zijn geweest van uw relatie houdt immers geen enkele steek aangezien haar echtgenoot en zijn broers u maanden voordien reeds zouden hebben aangevallen, u na de aanval in het ziekenhuis zou zijn opgenomen en een hele tijd zou hebben doorbracht in een opvangtehuis voor vrouwen, u nadien door uw tante zou zijn opgevangen en A. u vervolgens een huwelijksaanzoek zou hebben gedaan dat volgens uw verklaringen werd afgewezen door toedoen van uw broers (CGVS 2, p. 8, 9, 12-17).”

2.2.5. De bestreden motivering stelt:

“Uw verklaringen over de wijze waarop uw relatie met A. ontstond en verder evolueerde zijn gezien uw profiel eveneens weinig geloofwaardig. Het is immers weinig waarschijnlijk dat u, als hooggeschoolde Koerdische vrouw die bovendien reeds twee klaarblijkelijk problematische huwelijken achter de rug had, waarvan nota bene een met een adviseur van de voormalige Iraakse president, in de context van de Koerdische cultuur het risico zou nemen om op de manier die u uiteenzet een seksuele relatie aan te gaan met een collega die u op het werk zou hebben leren kennen. Ook zelfs al zou er sprake geweest zijn van liefde (CGVS 2, p. 9-12, 26). Over het uiteindelijke lot van A. weet u bovendien niets, wat eveneens opmerkelijk genoemd mag worden en verder twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. U zou klaarblijkelijk na uw vertrek uit Irak niet zelf op zoek zijn gegaan naar informatie betreffende dit cruciale element om uw nood aan internationale bescherming te kunnen inschatten, in casu het lot van uw vroegere geliefde, de oorzaak van al uw problemen en de basis waarop u uw verzoek om internationale bescherming baseert (CGVS 2, p. 12, 25).”

Daargelaten de vraag of verzoekster een seksuele relatie kon aangaan met een collega dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen informatie heeft vergaard, noch hiervoor veel moeite heeft gedaan, om zich te informeren over het lot van haar vermeende geliefde. Verzoekster toont op generlei wijze concreet aan dat het, mede gelet op de hedendaagse communicatiemiddelen, “heel moeilijk [is] voor verzoekster over informatie te beschikken”. De voormelde motivering blijft onverminderd overeind.

2.2.6. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze stappen zou ondernemen om haar zelfmoordpoging aan te tonen. Verzoekster blijft tot heden in gebreke om hiervan een dienstig bewijs bij te brengen.

2.2.7. De bestreden beslissing stelt: “De foto's van de nasleep van uw zelfmoordpoging in België die, opmerkelijk gezien de aard van de gebeurtenis, door uw vriend werden genomen, tonen op geen enkele wijze aan dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit kan eveneens gesteld worden over de foto van uzelf met een neusfractuur.”

Verzoeksters argumentatie tegen voormelde motivering luidt als volgt: “Deze foto's werden genomen door haar vriend die in België is al zes maanden. Dit man was bang voor de autoriteiten die hem zouden verdacht. Bijgevolg heeft hij foto's genomen om aan te tonen dat er geen problemen tussen verzoekster en hem bestaan.” Hieromtrent dient te worden vastgesteld dat het voor de Raad niet te begrijpen is wat verzoekster te dezen concreet wil aanvoeren.

2.2.8. Gelet op de voorgaande vaststellingen en de devolutieve werking van het beroep dient te worden besloten dat verzoeksters relaas inzake problemen met haar familie omwille van een relatie elke geloofwaardigheid ontbeert.

Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat ze het slachtoffer dreigt te worden van een eremoord. Bijgevolg dient evenmin te worden onderzocht of verzoekster nood heeft aan (internationale) bescherming.

2.2.9. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoekster naar haar relaas en de situatie in Suleymaniah.

2.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.3. Verzoekster brengt geen element bij waaruit blijkt dat hij in aanmerking komt voor het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst op algemene wijze naar de situatie in Suleymaniah, maar toont niet concreet aan dat de situatie aldaar beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit geldt des te meer omwille van de inhoud van de aanvullende nota van verweerder. De navolgende beoordeling van de situatie in de Koerdische regio van Irak wordt dan ook door de Raad overgenomen:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. .

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle, waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de Centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije.

Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen."

2.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS